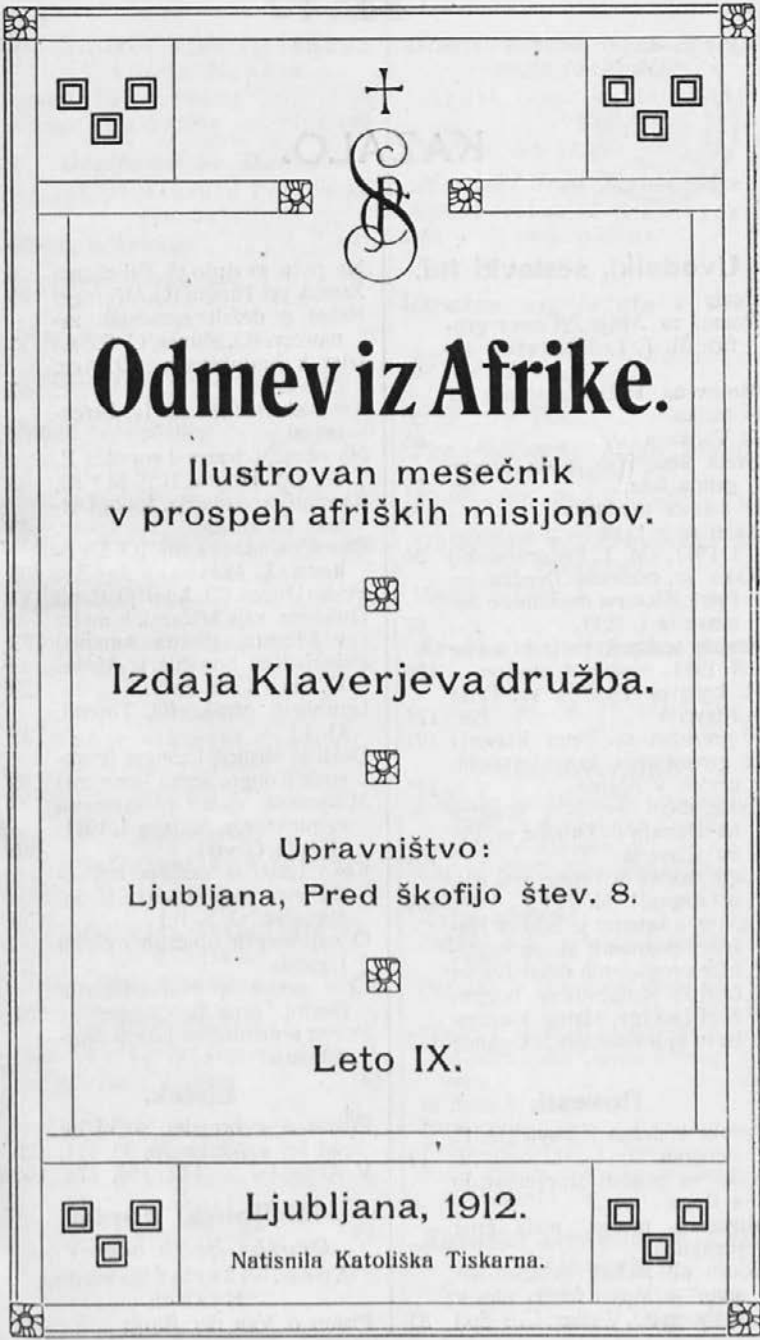

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo šte. 8.

Leto IX.

Ljubljana, 1912.
Natisnila Katoliška Tiskarna.

Mh
39254

Mh
39255

KAZALO.

	Stran		Stran
Uvodniki, sestavki itd.		Na potu za dušo (S. Felicijana)	39
Poziv	1	Zenska pri Fangih (O. Mézenge)	49
Pomoč za Afriko. (Govor gro- fice M. T. Ledóchowske) 14, 29, 45,	61	Nekaj o deželi mendskih za- morcev. (O. Sinner, C. S. Sp.)	51
Molitvena križarska vojska za Afriko	59	Izlet k ljudožercem. (O. Avg. Lauver)	67
Iz Vatikana	65	Katehist Danijel. (S. Iv. Berch- mans)	69
Sveta kongregacija de propa- ganda fide	97	Na obrežju jezera Leopolda II. (O. Van. Houtte, B. S. M.)	82
Iz listnice uredništva	76	Kanonična vizitacija. (Škof Del- lale, O. M. I.)	103
Kako so se razdelili naši darovi l. 1911. (M. T. Ledóchowska)	86	Obrežje slonove kosti. (O. I. Lo- hierja, L. M.)	105
Kako je razdelila Družba sv. Petra Klaverja misijonske do- neske iz l. 1911.	87	Pridni Dizma. (O. Adolf O. Cap.)	113
Kratek sestavek reči, ki so se l. 1911. poslale v misijon	108	Duhovne vaje krščanskih mater v Kizantu. (Sestra Amalija)	123
II. kongres Družbe sv. Petra Klaverja	125, 171	Evharistična poročila iz Afrike. O. Lutz, C. S. Sp.)	129
K prazniku sv. Petra Klaverja	131	Izgubljeni otrok. (O. Torend, D. J.)	133
Iz generalnega kapitelja Belih očetov v Algiru	145	Dekliški misijon Loango. (Fran- coski Kongo, Sestra Jeronima)	138
Evharistični svetovni kongres na Dunaju in Družba sv. Pe- tra Klaverja	161	Misijonska dela v vikariatu egiptovskega Sudana l. 1911. (Škofa Geyer)	146
Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod! (M. T. L.)	169	Kako težko se razširja kršćan- ska vera med zamorci. (Don. Miroslav, O. S. B.)	150
Dekret, s katerim je bilo za bla- žene spoznanih ali za muče- nike proglašanih dvaindvajset častitih služabnikov božjih: Karl Luanga, Matija Murum- ba in njih tovarišev iz Ugande	177	O najstarejših običajih v deželi Uganda	163
		Črne sestre v Madagaskarju. (Sestra Ivana Berchmans)	181
		Povest semeniščana Janeza Mus- vabucija	184
Povesti.		Listek.	
Zaroke v deželi Kikuyu (O. F. Burgeau)	17	Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko 78, 93, 111, 126 V Afriko!	142, 158, 174, 190
Kako se pogani izpreobračajo k Bogu	8	Misijonski dopisi.	
Mukabala maggi, mala črna junakinja	22	Družba Belih očetov:	
Bouiti ali afriško prostozidar- stvo. — Moški fetiški ples v Gabonu (O. Walker, C. S. Sp.)	33	Apost. vikariat Zahodna Nyanca.	
		Pismo o. Van der Burgt	152

Apostolski vikariat Južna
Viktoria-Nyanca

Pismo preč. o. Franco . . . 73
Pismo škofa Sweens . . . 185

Očetje od Sv. Duha:

Apost. prefektura Francoska
Gvineja.

Pismo o. Lerouge . . . 41

Apost. prefektura Ubanghi
Chari.

Pismo preč. o. Cotel . . . 6

Apost. prefektura Portugalski
Kongo.

Pismo o. Wendling . . . 53

Apost. vikariat v Zanzibari.

Pismo o. Lammer, C. S. Sp.) . 136

Lijonska misijonska družba:

Apost. vikariat Benin:

Pismo škofa Lang . . . 55

Apost. prefektura Liberija.

Pismo. (O. Ogé) . . . 85

Jezuiti:

Apost. vikariat Central-
Madagaskar.

Pismo o. Falguegrettes . . . 74

Kapucini:

Apost. vikariat v Eritreji.

Pismo škofa Carrara . . . 118

Apost. vikariat v Galskih
deželah.

Pismo škofa Jarousseau . . . 138

Benediktinci:

Apost. vikariat Dar-es-Salaam.

Pismo škofa Spreiter . . . 186

Oblati Marije Brez- madežne:

* Apost. prefektura Spod. Cim-
bebazija.

Pismo O. Jožef Schulte . . . 121

Apost. vikariat Kimberley
(Oranje).

Pismo o. Porte . . . 57

Očetje brezm. Srca Mariji- nega (Scheut):

Apost. vikariat Belgijski
Kongo.

Pismo o. Van Houtte . . . 8

Mašniki Srca Jezusovega:

Apost. vikariat Stanleyskih
vodopadov.

Pismo o. Lacroix . . . 119

Družba sv. Jožefa v Mill- Hillu:

Apost. vikariat v Zgornjem
Nilu.

Pismo o. Burns . . . 42

Frančiškanke Miss. Mariji- nega.

Pismo sestre Marije Fidelis . 154

Oblatinje sv. Frančiška Sa- leškega:

Pismo S. Pavle . . . 26

Kratka misijonska poro- čila:

12, 27, 44, 58, 75, 141, 158,
170, 187

Raznovrstno.

Duševne prednosti za pospeše-
vatelje in dobrotnike Družbe
sv. Petra Klaverja . . . 32

Kaj je Družba sv. Petra Kla-
verja? . . . 48

Križni odpusti . . . 48

Zadnji dar zvestega bravca

„Odmeva“ . . . 60

Poročila o Misijonski zvezi 64,
77, 141, 160, 192

Njegova svetost papež Pij X.
in naša ljuba Gospa dobrega

sveta . . . 64

Iz listnice uredništva . . . 76

Nov način . . . 96

Katoliška cerkev v Afriki . . 141

Kuge, lakote in vojske, reši nas

o Gospod! . . . 168

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja:

13, 60, 44, 77, 92, 109, 126,
142, 170, 188

Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve družbe:

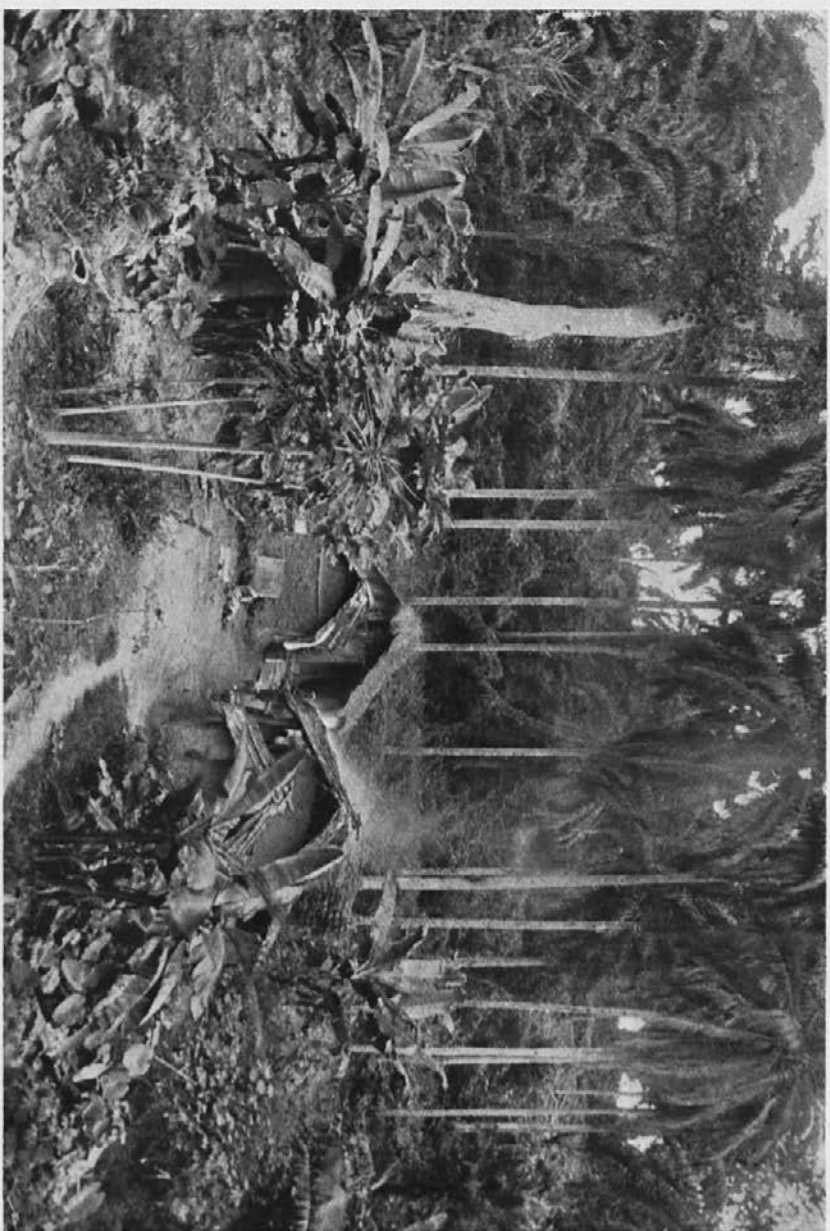
16, 32, 64, 80, 96, 112, 128,
144, 160, 176, 192

Slike.

Pokrajinska slika iz Kalabarja. (Priloga k št. 1.)	
Zemljepisna slika misijonske postaje ob jezeru Leopolda II.	9
Polaganje temeljnega kamna za cerkev sv. Frančiška v Warmbadu	17
Katehumenka	24
Na reki Waka (Gabun)	33
Išhogo	34
Oprava Išogojev, ki se rabi pri plesu bouiti	37
Togoleziški kuharici	49
Gobavke v Fianarantsoa pri pranju	56
Nosilnica za gobovce, ki ne morejo več hoditi	57
Učenci velikega semenišča sv. Tomaža Akvinskega v Katigondi	65
Danijel, katehist iz Ambatolampy	70

Notranje dvorišče bolnišnice za gobovce v Fianarantsoa	81
Palača sv. kongregacije de Propaganda fide v Rimu	97
Črevljarska delavnica v jezuitskem misijonu Chipanga	110
Krščanske kafrske deklince skačejo čez vrh	113
Lurška jama s sestrami Božje Previdnosti in domačimi	124
Evharistična procesija v Fernando-Poo. (Načelna slika.)	
Notranjščina misijonske cerkvice v Afriki	129
Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev	132
Krščanska družina v Loangu	139
Prva misijonska karavana Belih očetov za Ugando	145
O. Van der Burgt iz družbe Belih očetov s svojimi kristjani	
Evharistična procesija v Afriki	161
Stanislav Mugwanya, eden treh voditeljev v Ugandi	165
Vesela vrnitev z lova	167
Črne sestre v Madagaskarju pri izvrševanju misijonske delavnosti	177
Janez Krstnik Musvabuci, klerik semenišča v Katigondo	184

Pokrajinska slika iz Kalabarja (Zahodna Afrika).

Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nas!

ODMEV iz AFRIKE.

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: LJUBLJANA,
Pred Škofijo št. 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Izhaja enkrat na mesec.

Poziv.

Leto se nagiblje h koncu, zato si štejem v dolžnost, izreči vsem našim naročnikom in cenjenim prijateljem afriških misijonov najiskrenejšo zahvalo za dosedanje naklonjenost in jih prositi še nadaljnega sodelovanja in pomoči. Delujmo še za naprej kolikor mogoče v prosep sv. vere in rešenje neumrljivih duš. Delujmo s podvojeno močjo! Vsak naročnik naj skuša pridobiti vsaj še enega novega naročnika za naš misijonski list „Odmev iz Afrike“. Pridno prebiranje misijonskih poročil navdušuje bralce in jih stori usmiljene do ubogih paganov, ki so tolikanj potrebni naše bratovske pomoči. Čim bolj naši sovražniki napadajo in blaté sv. Cerkev, tem bolj se moramo mi zavedati naših krščanskih dolžnosti in sodelovati v procvit sv. vere. Ne bojmo se nobenih zaprek! Bodimo velikodušni in požrtvovalni in storimo vse za rešenje duš, katerim še ni zasvetila luč sv. vere.

Ljubi Bog pa bode poplačal ves trud in vsak milodar v najobilnejši meri.

Zaroke v deželi Kikuyu

ali

Suženjstvo žene pri Kikuyujih.

(Od O. F. Burgeau, C. S. Sp.)

Nekega dne odloži mladi mož, sit svojega nereda, lišp, ki ga ljubi njegovo ljudstvo pri plesu, in se posveti tihemu in samotnemu pastirskemu življenju. Potem se odloči za ženitev. Pravim: odloči se, kajti Kikuyu mora svojo ženo kupiti, in žene Kikuyujev, pravi pregovor, so drage, tako drage kakor slonova kost. 40 do 50 ovc, to je najnižja cena. Zato pregleda mladi mož, preden se oženi, dvakrat svojo čredo, sad mnogoletne potrpežljivosti, njegov ponos in njegovo bogastvo. Na drugi strani je pa tudi vabljivo oženjen biti, ženo imeti, ki dela medtem, ko on počiva, vsako uro lahko pride domov in zmerom dobi kaj jesti. — In slednjič se odloči za zakon — da, hoče se ženiti! Njegova volitev je hitro končana, kajti kar išče, ni toliko lepota, kakor dobra porabnost in trdno zdravje, in tak okus zelo orehkoči volitev v deželi Kikuyu. Kar pa našega snubca spravi v zadrego — človek bi to komaj verjel pri zamorcu, ki se pri svojih surovih manirah tako malo nazaj drži, — to je vprašanje, kako naj govori z mladim dekletom. Pogosto pošlje kakega prijatelja, da prosi izvoljenko za privolitev. Pogosto se tudi sam odloči za ta korak, pa tedaj ga spremljata dva tovariša! Če mlado dekle ravno sama dela na polju, se postavita prijatelja na obeh straneh snubača, primeta vsak za en njegov mazinec in tako gre kompanija proti njej. Nato se razvije majhen pogovor približno teh besed:

„Ali nam hočeš dati koruze?“ vpraša eden njegovih prijateljev mlado deklico.

„Pa še ni zrela“, odgovori skoro brezbrizno in ne da bi prekinila delo.

„Ali nam jo hočeš dati, ko bo zrela?“ vztraja prijatelj snubca, „in kateremu izmed nas jo boš dala?“

„Da, hočem jo dati, in sicer onemu v sredini“, reče z umnim obrazom in skrivaj švigne z očmi čez obiskovalce.

„Jaz bi rad“, si upa zdaj ženini reči, „vsako leto dobil koruze.“

„Govori o tem z mojim očetom“, odgovori mlado dekle. „Imaš ovce? Če jih nimaš, te ne zaničujem, — pa jaz ljubim svojega očeta, — daj mu ovce.“

Drugi dan vidi zvečer prihodnji tast svoje kozle v večjem številu se vračati. To je skrivnostna reč za starčka,

pa se kmalu pojasni, ker nazadnje so mu te ovce le nekoliko znane in — mladi pastir tudi. „Ali je moja hči našla ljubimca?“ se vpraša.

„Počakajmo!“ Mati se ukvarja z istimi mislimi, toda manj potrpežljivo ko oče in hoče takoj pojasnil. „Moja hči,“ pravi, „vsedi se na mojo stran in povej mi, ali smemo jesti te ovce?“

„Da mati, smete jih jesti!“

„Pa se ne bojiš, da ima oče dolgove?“

Bodi prepričana, mati, ne bo imel dolgov. — Sicer poslušaj, mati, če nisi huda, grem proč.“ Zdaj pride oče in se tudi prikaže; dolgo se botajo. Oče se pač hoče ločiti od svoje hčere; vprašanje za njega seveda ni srce, ampak denarna zadeva. Koliko ovc mu ponuja snubec? — Njegova hči ni kakor druge, ona je močna, nikdar bolna. To, kar mu snubec ponuja, je res zelo malo, oče si je veliko višjo ceno obetal. Pa tu stoji hči, odločna, kakor se vidi. Lahko ga pusti čisto samega in odide; potem pa adijo, hči, in adijo ve ovce! Tako je stari skopuh prisiljen skleniti barantijo.

„Ker torej ljubiš mojo hčer, mladi mož,“ pravi, „hočem obdržati ovce, in pripelji mi tudi druge, ki jih imaš doma.“ Stara mati privoli z eno solzo, ker izgubi pomožno roko; joka tudi, da bolj poudari tožbe, ki jih bo govorila ženinu. In res, pogleda nazaj v življenje svoje hčere in našteje vsako škodo, ki jo je ona naredila: ubite vrče, izgubljene ali porabljene usnjate jermene, pogrešene nože, zamenjane uhane, preluknjane predpasnike itd. Predloži račun za vse to ženinu, ki ni dosti zaljubljen, da bi vse te tožbe potrpežljivo poslušal. — Če skopa starka slednjič neha svoje zahteve naštevati, iz strahu, da bi v slabo voljo spravila zaročenca, če so shauris za prazne bučne posode pri kraju, če po mnogih izkušnjah ženitev „ndekwete“, t. j. dobesedno: ni umrla, potem se zapre mlado dekle v svojo temno kočjo in — joka nepretrgano tri dni in tri noči! Nevesta joka? In zakaj? Ali ne bi morala biti nasprotno srečna, srečna, ker se zaveže v polni prostosti? Njen ženin je prišel, da jo prosi za privoljenje. Dala ga je brez sile od strani njenih staršev ali prijateljev. Ali se ne pravi to v Kikuyu srečo imeti, na boljšem biti? Koliko mladih deklet ne pozna, ki bi jo zavidale za njeno usodo, ki so od mladosti upnikom prodane, omožene, da zbrisejo dolg, zoper vsa svoja nagnjenja, ki so jih odrekli ljubimcem, ker so bili prerevni, ki niso imele kakor ona poguma lakomnemu očetu reči: „Jaz grem“, ki so se, da bi ušle nemilosti ali morda celo pregnanstvu, vdale v suženjstvo prisiljenega zakona! Koliko drugih je, ki so odstopljene kot

dedščina, kakor navaden predmet, in katerih zakon nima drugega vzroka nego svojevoljnost neusmiljenega zakonodajstva.

Mlado dekle, ki je toliko na boljšem kakor druge, joka? Zadostuje s tem kaki zunanosti, navadnemu običaju? To že, pa več kot to. Če si je svoje usode svesta, mora jokati. Njen zaročni dan je lep dan, to je res, toda je zadnji lepi dan njenega življenja; ž njim pade zastor v drami njenega življenja. Prizor od danes nam še lahko kaže nališpano devico, kateri se bliža mlad mož, da jo prosi naklonjenja; jutri nam bo pokazal prizor ubogo ženo, katere čelo tišči usnat jermen in katere hrbet pripogibajo težki tovari. Danes vidimo mladega častilca pred nogami mlade deklice, jutri ukazuje gospod sužinji. V Kikuyu ima mlada deklica in žena zelo različno usodo. Prosto, neodvisno mlado dekle uživa v svoji mladosti posebno spoštovanje. Mladi može jih ne morejo nikakor pritiskati in morajo, da jih pridobijo, pomoč iskati v prilizovanju in tisoč zvijačah. Za nje pripravljajo plese; tekmujejo v letanju pri nekem turnirju, ki se imenuje „kebata“. Zavoljo njih morijo gozdne ptiče, da se nakitijo z njihovim perjem, morijo opice, da z njihovimi dolgimi svilnatimi dlakami krasijo glavo in noge, porabijo cele dneve za to, da drug drugemu žgo lase, mažejo svoje telo in se rišejo od nog do glave, se oborožujejo miroljubni s sulico, vežejo si na noge zvonček, se vadijo glavo pokoncu nositi in se zvijajo, kakor pred kako nevarnostjo, celo na najnevarnejših potih. Za nje plešejo mladiči, ki jim drugače vsak napor smrdi, cele dni v solnčnem prahu in solnčni vročini do utrujenja; prepirajo in se bijejo, tolčejo skupaj s svojimi sulicami in se pogosto drug drugega umorijo. Če gredo v vojsko, če potolčejo vse sovražnike, se zgodi pač zato, da branijo svoje črede, pa tudi zato, da deklice pri njihovem povratku kličejo „ngemi“ in jim nasproti pridejo. („Ngemi“ je klic, ki ga delajo žene premikajoč konec jezika. Glasi se podobno kakor: „lilililili“.) Od dopadenja deklic zavisí čast mladeničev. Tam na stezi je gruča fantov; par mladih deklic pride mimo. Mladiči molčijo in eden izmed njih, najbrž najstarejši, jim zakliče: „Ohai nyeki?“ t. j. „kdo izmed nas je najlepši?“ Mladike obstojijo, pogledajo tega, na katerega pade njihova izvolitev, in gredo potem dalje. Toda v gruči mladeničev nastane sedaj živahno. Najmlajši je bil tako srečen, nato mora odškodovati svoje starejše tovariše, in pustijo ga šele na miru, ko je dal odškodnino. Kakor hitro pa je mlada deklica omožena, je postala iz polboga sužinja. Zdaj je od svojega moža kupljena in plačana, in on se drži svoje last-

ninske pravice v polnem pomenu besede. In te pravice mu ne bo nihče kratil. Odslej se mu ni treba več laskati, ni mu treba biti več dober proti njej, — to je bilo takrat na mestu, ko je bila še prosta in ko mu je bila odprta njena očetova hiša. Malo ji bo pomagalo pritoževati se nad slabim ravnanjem od strani njenega moža. Starec, ki je pojedel ovce, bi svojo hčer spet nazaj pripeljal možu in bi bil srečen, če jo zopet sprejme. — Ali naj ubeži? Pa poznala je tovarišice trpljenja, ki so šle to pot in se nikdar vrnile. Kaj se je zgodilo ž njimi? — Naj gre k policiji? Ta jo bo poslala k svetu starih mož v Kikuyu in pri teh ji bo slano hodilo, da se je zatekla k Evropejcem. — Ostane torej v oblasti svojega gospoda in on stori vse, da ima dobiček iz nje. Če hoče obogateti, mora njegova žena delati; če vidi prijatelja pri sebi, mora njegova žena rada ali nerada, večkrat s svojo častjo plačati gostoljubnost; če ima dolgove, poplača te ona na enak način. In če si upa pritožiti, ji reče mož: „Ali te nisem kupil za svoje ovce, — kaj mi imaš še govoriti“. In če uboga žena še kaj odvrne, ji reče: „Pojdi vendar k svojemu očetu!“ Ona pa ve, da bo od tam nazaj prišla z eno ovco. In če to ne zadostuje, je tepena. Nad tem se ji ni treba čuditi, kajti celo pred tujci dela njen mož z njo kakor s tovarno živino. V teh razmerah žena ni za moža enaka družica, prijateljica, zaupnica, draga polovica njegovega lastnega „jaz“, ampak posest, živ kapital; in mož pozna le en cilj: svoj kapital porabiti. Tega tudi ne zakriva. Prizna, da mora žena delati, da bo pozneje še drugih žen lahko kupil in tako svoj kapital in svoje dohodke povišal. Čim več žen torej ima, tem bogatejši bo, in če jih bo enkrat imel deset, potem je spoštovan mož! Pri takem idealu se razume, da mrk medenega mesca kmalu zatemni novo domačijo. Precej drugo jutro po ženitvi vzame mlada žena orodje in gre na svoje krompirišče, — žalostno ženitovanjsko potovanje! S sekiro v roki gre tudi v gozd, da nakoplje korenin, katere jim naseljenci še dovoljujejo za kurivo. Šele proti večeru pride nazaj v kočo, s suhim lesom obložena. Skoro onemogla od utrujenosti mora še v kuhinji poskrbeti, medtem ko njen mož, ki celi dan ni nič naredil, v travi počiva. — Dnevi se vrstijo in vsi so enaki temu prvemu. Čez nekaj mesecev je žena, ki je včeraj še plesala, se krasila, bisere napeljavala — postarana; njena lepota je proč, in njenemu, že razoranemu čelu je vtisnjen pečat suženjstva. Pa le delaj, uboga žena! Če tvoj mož za tvoj znoj lahko še druge žene kupi, bodo tvoje tovarišice delile tvoja dela in mogoče olajšale tvojo usodo.

In res, druge žene prihajajo, ena za drugo in množijo bogastvo svojega moža. Toda vsaka nova žena dobi svoje lastno polje, svojo lastno kočo, svojo lastno tlako. Zbogom torej, ti goreče željeni pokoj! Prava žena ostane sama s svojimi starimi dolžnostmi in svojo staro osamelostjo. Spoznala bo celo še globejše in bolj glodajoče bolečine nego dozdaj.

(Konec sledi.)

Misijonski dopisi.

Misijon svete družine v Bessou.

(Pismo preč. o. Cotel, apost. prefekta v Ubanghi - Chari, na generalno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja.)

Vsled vedno številnejših in nujnejših opravkov in dvamesečnega potovanja mi je bilo nemogoče napraviti si veselje poročati Vam o naši mladi prefekturi, do katere imate tako posebno zanimanje.

Listopada in grudna 1909 sem se lotil daljšega potovanja v Zgornjo-Ubanghi in Mbomou in sem se podal v Rafaï, v rezidenco mladega sultana Hetmana, ki je prijatelj Francije in njenih misijonarjev. Potovanje je trajalo malone dva meseca in bi bilo za našo ubogo kaso zelo drago postalo, če bi se velike duše ne zavzele za misijonarja.

Njim se je zahvaliti, da se je potovanje razmeroma naglo, malo stalo in da tudi ni bilo prenerodno. Večkrat seveda sem moral prenočiti pod milim nebom, varovan le od božjega očetovskega očesa, sem se mogel le enkrat na dan nasititi. Na trnju grmovja sem raztrgal svojo obleko in na malih kamnih podplate svojih čevljev, sem bil prisiljen bresti skoz močvirne kraje, kjer sem do pasa in še čez stal v vodi; — pa take neprijetnosti so na misijonskih potovanjih navadne izpremembne prikazni in misijonar je že vnaprej nanje pripravljen. Kaj Vam naj povem o tem neizmernem ozemlju med postajo, sveti družini posvečeno, in Rafaï? Kako veliko je, obljudeno, zanimivo in posebno skrb misijonarjeve vredno. — 800 kilometrov loči naselbo svete družine od Rafaï, majhna, v malo urah hitro prepotovana razdalja za Evropo, kjer so popolna in hitra prometna sredstva na razpolago, toda tu v Ubanghi, kjer je šele eno leto reden promet prvih parnikov, je ta razdalja zelo velika in treba je dvakrat premisliti, preden se tako pot podvzame. Obrežje je gosto obljudeno in ljudstvu lahko pristopno. Njih spreobrnitev bi ne bila težka, toda njihova vstrajnost bi bila velikim nevarnostim izpo-

stavljena in treba bi bilo katehumene dolgo časa skušati, preden bi se jih h krstu pripustilo. Vsi, Banciri, Burakaji, Sangoji, Yakomaji, Dendiji, Nzakaraji in Zandeji, so me z navdušenjem sprejeli in od teh tisočev in tisočev, ki sem jih našel na svojem potovanju, so mnogi prvikrat videli „Bunyu Nzapa“, belega božjega moža. Upam in želim, da bodo že v najkrajšem času Očetje sv. Duha, ki le čakajo na znamenje očeta vseh vernikov, da začnejo ta veliki del velikanskega vinograda nebeškega Gospodarja obdelovati, v katerega do naših dni ni stopil še nobeden misijonar. Vsi ti zamorci, katere decimira dremavost, so me iskreno prosili, naj jim vendar pošljem misijonarjev, da jim ne bo treba s te puhle zemlje tako se ločiti kakor njihovi predniki, ki niso imeli sreče poznati belega božjega moža. Čisto gotovo je, da bi se dalo med temi pobrezinci mnogo dobrega storiti, ne, da bi o bolj notri stanujočih rodovih govoril. Pri vseh brez izjeme cvete sužnost in ljudožrstvo, in ti dve veliki zli, ki vladata v tem kraju, še nikakor nista pri točki, da ponehata; po mojem nemerodajnem mnenju bi moglo edino pokristjanjenje dežele iztrebiti te grozovitosti. Gotovo, uradno je sužnost v francoskem Kongo odpravljena, — je popolno prepovedana, toda v resnici vlada po pričanju Evropejcev, kupcev, uradnikov in častnikov, ki poznajo te kraje, v vseh rodovih sužnost.

Ravnotako je z ljudožrstvom, ki tudi tam več ali manj cvete. Pri nekaterih rodovih jejo samo v vojski umorjene ali ujete zamorce, v drugih gotove sužnje. Sicer pa imajo v celi tej pokrajini, v Ubanghi in Nzakara redne močno obiskane sejme s sužnji, in zanesljivi Evropejci so mi pravili o črnih poglavarjih, ki vsak dan uživajo človeško meso. Dva Evropejca, katerih imena bi lahko imenoval, en infanterijski sergant in en kupec, sta v neki na desnem bregu Oubanguija ležeči vasi videla nekaj groznega. Tu je stalo na tucate polnih korb malih, štiri- do petletnih črnih otrok, na štiri kose razsekanih, da bi se na trgu prodali tistim, ki največ obljubijo. S tem je Vaše visokorodje dobilo pogled v nesrečne razmere v Zgornjem - Oubangui in Mbomou, katerih na našo največjo žalost ne moremo evangelizirati, ker nismo pooblašteni za to. Koliko gorja! In pri tem sem le nekoliko privzdignil zastor. Kaka surova nečlovečnost, kaka grozovitost se bo šele v teh temnih gozdovih skrivala, v katere le božje oko prodre. Jaz bi jih rad preštel, te tisoče nesrečnih, k poniževalni sužnosti in sramotni smrti obsojenih bitij. Rad bi klical za nje usmiljenje in znano darežljivost ljubih dobrotnikov Družbe svetega Petra Klaverja.

V tem dolgem poročilu sem še malo omenil naše potrebe, pa jaz sem prepričan, da ste Vi, ki ste vajeni med vrsticami misijonarjev brati, že zdavnaj vse uganili. Pretekli teden sem imel

srečo v St. Paul des Rapides v Bangui in v N. Dame de Bourousse petdesetim otrokom podeliti zakrament svete birme. Zadnje leto je imela ta naselbina le enega patra.

Velikemu številu katehumenov in z osnovanim upom za bodočnost sem naredil samostojno občino; tam je sama revščina. Oba misijonarja, ki se z nad vso hvalo vzvišeno gorečnostjo žrtvujeta lepemu delu, pogrešata vse, in sredstva, čez katera razpolagam, mi ne dovoljujejo pomagati jima tako, kakor bi rad. — Postaja St. Yves des Togbos, ki leži 22 kilometrov od svete družine oddaljena in je pod vodstvom visokočast. o. Jožefa Daigre, je bila pred nekaj meseci plen ognja, in dalo se je le malo, skoro brezvrednostnih stvari oteti iz plamenov.

Kako se pogani spreobračajo k Bogu.

(Iz belgijskega Kongo.)

Božja pota so občudovanja vredna in dih milosti tako mogočen, da spremeni celo duše, ki so bile v oblasti pregreh in divjih navad poganstva. — Povest prečast. o. Van Houtte izmed misijonarjev v Scheut da misliti, kaj smo mi dobili in večkrat zametavali in o zaprekah, ki so jih morali ti včeraj še malikovalski možje premagati da so sprejeli vero v Jezusa Kristusa. Zatorej pomagajo v zahvalo za prejete dobrate, v zadoščenje za zanemarjene dobrate in da bi izprosili varstvo Marije, naše nebeške Matere, sebi in našim družinam, tem katehumenom, ki si pač ne upajo s svojimi slabimi piroguami priveslati čez široko jezero. Pismo prečastitega očeta nam bo dalo tako željo in hvaležnost do Boga nam bo preskrbela sredstva.

Tu sem torej na misijonu Inongo nastavljen. Ob prihodu v ta okoliš, od Mushie do Inongo, so me povsod tako sprejeli, da je bil vtis velik. V Kongo so povsod naklonjeni misijonarju, tu pa ga sprejmejo s pravim navdušenjem. Kakor pride čoln h kraju, celo pri vsakem potovanju skoz ta del, se delajo res prave ovacije. Ob našem prihodu v Nioki (notranja vas in gospodarski kraj, ki ima 200 delavcev zaposlenih), je bil nasip ob reki čisto črn od samih ljudi. Može, žene in otroci so tekmovali, kdo bo najglasneje izrazil čut veselja ob pogledu na misijonarja. Nioko ima sicer svojega katehista, s tem pa še niso zadovoljni, hočejo imeti patra, ki bi tam stanoval. Da bi zadovoljili ljudi, ki stanejo na tej strani jezera, smo jim že davno obljubili ustanovitev misijona v njihovi okolici. V Nioki, kakor tudi v vseh drugih k obrežju Mfimija spadajočih vaseh so mislili pri pogledu na novega misijonarja, da se bodo zdaj uresničile njihove želje; pa so se hudo varali, ko sem jim rekel, da morajo še nekoliko potrpeti. To je bilo preveč. »Dobro«, so rekli, »govorili bomo z monsignorjem, ko bo hodil tod skoz, in mu bomo rekli, da hočemo

imeti tu stanujočega misijonarja." Zastonj sem jim pravil, da Inongo ni na koncu sveta. "O Inongo!" so rekli, "Vi hočete, da umrjemo na tem jezeru. Ne, to ni mogoče!"

Ti pridni ljudje so imeli skoro prav; več ko eden je že našel smrt v valovih jezera Leopolda II., presenečen od besnečih

Misijske postaje ob jezeru Leopold II. (Belgijski Kongo).

valov ravnokar še mirnega jezera v slabem čolničku. — Ti ljudje imajo res voljo; tu se čuti močni vpliv milosti. Že pred ustanovitvijo misijona Inongo so hodili mnogi izmed teh brežnih prebivalcev Mfimija in celo jezera v Vombali k več dni oddaljenem misijonu v okolišu Kivango očetov jezuitov, da bi izprosili besedo zveličanja.

Ko so pred tremi leti prišli naši patri iz Scheut ustanovit prvi misijon jezera Leopolda II., so že skoro povsod našli kristjane. Za začetek oznanjevanja evangelija v tem okolišu so bili važna pomoč. Že prvo leto so lahko patri v Inongo poslali v marsikatero vas kristjane delit pouk v katekizmu. Ko je pater prvič prišel v Inongo, je našel nekega tamošnjega krščanskega delavca, ki je zavljo pomanjkanja misijonarjev vsak večer učil vse delavce glavnega kraja katekizem. Imel je celo seznamek sklicanih, v katerem je vsak dan zaznamoval navzoče in lahko je povedal patru za mnogo teh pri pouku zelo marljivih katehumenov. Ti ljudje niso bili nikdar videli misijonarja, ki bi jih hrabil, in so imeli trdno zaupanje, da bo vendar eden prišel k njim. Za misijonarja je bila torej neskončna tolažba, ko je videl toliko vere in vstrajnosti. Potem je večkrat ponavljal, da ni on ustanovil misijona v Inongo, ampak da je bil že pred njegovim prihodom ustanovljen! Po treh letih, ko so se misijonarji tu naselili, se zdaj v kakih 40 vaseh, tako pri Ntombajih in Nkundijih, kakor tudi pri Vadijih, t. j. pri treh glavnih rodovih okoliša, uči katekizem.

Precej redek slučaj je v Kongo to, da se imenitni poglavarji in posestniki velikega harema kažejo pripravljene za spreobrnitev. Eden je celo že krščen; to je s častno kolajno okrašen poglavar v Mposo, v neki ob Nkutu ležeči, precej lepi vasi. On sam je postavljen čez nekaj malih poglavarjev bližnjih vasi, je zelo spoštovan v okolici in njegov zgled bo lahko čudovito vplival.

Drug znaten poglavar v Mpanci je že sledil njegovemu zgledu. Prej je imel kar 35 žen; odpustil jih je 34 in s tem mnogim svojih ljudi dal tovarišico, ki bi bili drugače obsojeni ostati samci. Brez dvoma je to junaško delo, posebno če se premisli, da domači zamorci cenijo bogastvo po večjem ali manjšem številu žen, ki jih imajo. Pri Bangolajih se mi je večkrat pripetilo, da sem pristaše mnogoženstva opominjal, naj pustijo nekaj žen, da bi bili v pravem redu, ko so pokazali nekoliko nagnjenja izpreobrniti se, pa vsakokrat sem dobil isti odgovor: „Vi belci, ali vi mečete svoj denar v vodo? Torej, mi tudi če obdržimo samo eno ženo, veljamo za uboge pare.“

Da govorim spet o našem poglavarji v Mpanci, ki je pred skoro dvema letoma obdržal le eno ženo in se pridno učil katekizem. Ta pridni mož je prišel pred nekaj dnevi za Veliko noč k nam rekoč: „Torej, oče, kedaj bom krščen?“ O. superior je odgovoril, naj še malo potrpi, da še ni pretekla čas, ki je predpisan za pripravo na krst. Pa naš mož se je poslužil vseh skrivnih sredstev zgovornosti: „Oče, vidite,“ je rekel, „da imajo vsi zamorci, posebno poglavarji, oči na mene obrnjene; če me še dolgo pustite pogana, kaj bodo rekli? Da sem se zastonj od-

povedal 34 ženam in zastoj obilnemu uživanju palmovega vina" itd. Navedel je še celo vrsto nagibov, da bi zmagal. Zahteval je, naj iščemo kaj graje vrednega v njegovem življenju od tistega dne naprej, ko je prinesel svojo veliko žrtev. In res je potrdil katehist, da ni več gledal nazaj, ko je prijel za plug. Bili smo prepričani, da si res želi krsta, ter smo sklenili, da naj bodo Binkošti za njega in njegovo ženo tako goreče zaželeni dan. — Nekaj pred Veliko nočjo smo imeli prvi veliki krst domačinov v Inongo in njegovi okolici.

Ob času njegovega obiska v našem misijonu je pregledal monsignor šolsko kapelo, v kateri marljivi Jožef Isatole vsak dan že dve do tri leta poučuje. Monsignor je bil res začuden, ko je videl toliko ljudi vsake starosti in vsakega stanu bi lahko rekel, pri pouku katekizma. Tu se najdejo čisto stari možje in čisto stare žene, kakor tudi otroci obojega spola, ki se jim zdi čast, da so tudi zraven. Celo pristaši mnogoženstva sa dajo vpisati, in mi jih ne odbijajmo, čeprav jih vpisujemo na posebnem listu na čelu vrste njihovih žen. Ti ljudje se nazadnje sramujejo svojega ne-lepega življenja in s pomočjo milosti pridejo nazadnje in nam rečejo: „Oče, črtajte tiste dve ali tri žene, ki so vpisane za mojim imenom, odposlal sem jih in samo to obdržal.“

Odslavljenke niso nevoljne nad tem, da so padle v nemilost, kajti tudi one hrepenijo živeti v redu, da bi mogle postati kristjanke; to pa je odvisno največ od njenega moža. Res je, da žene kakega mnogoženca, navdane s željo postati kristjanke, ubežijo, da bi s kom drugim sklenile drug veljaven zakon, pa tako lahko se jim ne posreči zmeraj. V vasi Inongo so slučaji mnogoženstva zmeraj bolj redki.

Dan krsta je bil pravi praznik za vso notranjo vas. Vse je bilo na nogah, cerkev polna gledalcev. Med izvoljenimi so bili posebno trije zakonski pari, ki so na vse pričujoče naredili velik vtis. To so bili trije starčki in tri starke, ki so kljubujoč predsojdu, „da so prestari za pouk v katekizmu“, skoz dve leti skoro vsakokrat bili pri krščanskem nauku. Vkljub njihovi vztrajni pridnosti smo jim vendar morali veliko prizanesti. Na dan skušnje, da bi bili pripuščeni h krstu, so sami rekli: „Mi smo prestari, da bi si mogli vse to zapomniti!“ To pa ni oviralo, da so bili mogoče izmed vseh najboljše pripravljeni. Srečne so se čutili na ta veliki dan in nenavadno veselje je žarelo na njihovem licu. Srečo pa, ki so jo ta dan uživali, so pošteno zaslužili, ker tisti dve leti, ko so hodili k pouku iz katekizma, so potrebovali pogum, da so ostali stanovitni.

Ta dan je bil tudi za naše apostolsko srce pravi praznik. Večkrat smo imeli že to srečo, da smo delavcem ali vojakom državne postaje ali domačinom v smrtni uri podelili sveti krst,

toda ta vrsta šestdeset novih kristjanov je predstavljala takorekoč prvorojence prebivalstva, ki je živelo v notranjih vaseh. Mnogo teh spreobrnjencev bi rado stanovalo v misijonu samem; v obče-
vanju s pagani se bojijo izgubiti svojo začetno gorečnost. Pa razven tega, da se politični vzroki temu protivijo, jim pravimo, da naj, namesto da bi bežali pred svojimi sodržavljani, ali so že katehumeni ali pagani, naj rajši ostanejo sredi med njimi, da jih izpodbujajo s svojim zgledom.

V vseh na Inongo meječih vaseh zahtevajo nujno krst. Vočigled temu da dve leti redno obiskujejo pouk v katekizmu, in zaradi njihove srečne narave, ne bomo mogli mnogim izmed njih pridrževati te velike milosti. Na drugi strani, čim več katehistov jim pošljemo, tem več jih zahtevajo. Ta teden pošljemo še štiri sedem dni daleč. Škoda je, da se take premestitve tako težko vršijo. Zaradi velike razsežnosti jezera, ki ga je treba prebroditi, da se pride k skoro vsem katehumenom, in na drugi strani zaradi njegove nevarnosti si naši katehisti in tisti katehumeni, ki naj bi prišli k pripravi na krst, ne smejo skoro upati na svojih slabih splavih prebroditi veliko vodo. Prisiljeni smo torej prepustiti jim našo edino ladjico, ki jo sami rabimo za obiskovanje katehumenov. Za nas bi bilo več ko predrznost, če bi hoteli čez v navadnih pirogvah. Bilo bi torej brezdvomno lepo delo pomagati nam za nakup nove ladjice. — Proti severovzhodu se naše delo evangelija, ki je drugod povsod tako rodovitno, nekoliko ovira po priseljevanju protestantov; treba nam je torej zelo, da se tudi v tej smeri utrdimo. — Ustanovitev velike šolske kapele, v kateri bi lahko nastavili učitelja za katekizem, ki bi bil zmožen poleg verskega pouka tudi dobro učiti, to bi bilo tudi tako potrebno rodovito delo.

Kakor razvidno iz predstoječega, je žetev duš v okrožju jezera Leopolda II. prav obilna, pa z ozirom na vse dobro, ki naj bi se doseglo, smo vedno bolj prepričani o svoji nemoči. Manjka oseb, manjka sredstev! Trdno zaupamo, da pošlje Bog novih delavcev, ki bodo spravili to bogato žetev. Kar se tiče sredstev, to je materijelnih pomočkov, damo zmeraj več na veliko-dušnost naših dobrodelnih bratov v Evropi.

Kratka misijonska poročila.

O. Krafft C. S. Sp. nam poroča sledeče iz Kalabaria: „Naše izkušnje so imele velik uspeh. 525 dečkov in 220 deklic se jim je podvrglo in nadzornik, ki ni vaju drugrega videti kakor male vladne

šole, je bil zelo začuden radi števila učencev. Z eno besedo, Bog da očividni dokaz, da njihovih posvetnih šol ni obdal s svojim blagoslovom. Zamorec ni tako omejen, da ne bi presodil razločka med

surovim, neotesanim človekom in bogaboječim možem; ravno tako mu je misel šole brez Boga neumljiva. Zdaj se bojuje hud boj med vladnimi in misijonskimi šolami. Vlada bi si rada izključno prisvojila vzgojo, da bi ves vpliv vere zadrževala. Edino sredstvo, da

ostanemo na višku dežele, je zgradba višje šole, ki bi naš vpliv lahko razširila na premožno mladino dežele. Obenem bi tudi, kakor je drugače navada, vzgojevali seminariste.

To je naš načrt in tudi srčna želja svetega Očeta.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 3. vinotoka. Obisk čast. o. Henrik Limbrocka, novega superiorja misijona v Dolenjem Zambesi. On je iz „misijske družbe božja Beseda“. Ker je nova portugalska vlada pregnala jezuite, zato je sveta stolica poverila imenovani družbi to ozemlje. Dne 6. listopada se bo odpeljal iz Neaplja o. Limbrock s štirimi sobraty na novo trnjevo polje.

Sobota, 4. listopada. Neki misijonar, oblat sv. Frančiška Saleškega, o. C. van't Westeinde iz apostolskega vikarijata Oranje-reke nas je razveselil s svojim obiskom in nam prinesel pozdrave in novice od svojega predstojnika, škofa Simona. O. Westeinde, rodом Holandec, nas navdušeno izpodbuja k ustanovitvi zavoda v Holandiji, kjer bi dobil veliko simpatij in sotrudnikov. On sam bi propagiral med sotrudniki. Kako rada bi naša generalna voditeljica ubogala ta svet, ako bi bilo dovolj osebja — ali ona sama bi ga rada pomnožila.

Torek, 7. listopada. Naša generalna voditeljica je bila danes ob 11. uri dopoldne v posebni avdijenci pri Nj. Svetosti sprejeta. To milost je tem bolj upoštevati, ker je bilo v tem poletju vsled slabega zdravja sv. očeta težko priti k posebni avdijenci in marsikdo je raditega zapustil Rim, ne da bi govoril s sv. očetom. Sv. oče je precej shujšan in utrujen, a vedno svež in veder, je poizvedoval natančno o napredku našega dela in se je zavzel z vidnim zanimanjem za list „Echo“ v angleškem jeziku, ki se bo začel tiskati z januarjem l. 1912. v naši novo urejeni tiskarni v Rimu. Koncu avdijence je podaril sv. oče generalni voditeljici bronasto svetinjo s svojo podobo in obenem je podelil apostolski blagoslov nji in drugim, „ki jih nosi v srcu“. To je za naše dobrotnike najboljšo jamstvo, da so tudi oni deležni tega blagoslova.

Sreda, 15. listopada. Generalni prokurator očetov iz La Salette je predstavil nazaj na Madagaskar potujočega misijonarja istega reda o. Guechet. S posebnim veseljem je pripovedoval o razširjanju krščanstva med Malgaši.

Le pomanjkanje denarja in osebja je tudi tukaj zadržek za večje uspehe.

Pomoč za Afriko.

Govor grofice M. Terezije Ledóchovske, generalne voditeljice Družbe sv. Petra Klaverja, za afriške misijone.

„Pomoč za Afriko!“ Ali bolje rečeno: za Boga, v Njegovgo čast, v korist naši duši in v tretji vrsti v prid naših bratov in sester v daljni Afriki! Najlažje storimo to z udeleževanjem pri Družbi sv. Petra Klaverja, za afriške misijone.

Mnogo se je že pisalo o tem delu, mnogo tudi govorilo, pa zmerom je še bolj znano, kot spoznano. Ker se pa težko kdo udeleži dela, katerega dalekosežnosti ne pozna ali dovolj ne spozna, je preprosta razlaga prvi pogoj njegove razširjatve. Dovolite mi torej razložiti:

1. Namen Družbe sv. Petra Klaverja.
2. Sredstva v dosego tega namena.
3. Njena organizacija.
4. Njeni uspehi.

Namen Družbe sv. Petra Klaverja je apostolski: razširjevanje kraljestva božjega na zemlji in rešitev zamorskih duš v Afriki s podpiranjem katoliških misijonarjev in misijonskih sester, ki razvijajo tam svoje zaslužno delovanje.

Delo poganskega misijona je, kakor veste, tako staro kakor katoliška Cerkev. Od trenutka, ko je Gospod svojim apostolom takorekoč v testamentu dal povelje, naj gredo po celem svetu in oznanjujejo evangelij vsem narodom, — so bili misijonarji. Prvi so bili apostoli sami, potem njihovi nasledniki, misijonarji in vsi tisti, ki podpirajo misijonarje, in v gotovem smislu mi vsi in vsak dan, ko molimo z Gospodovimi besedami v očenašu: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ — Pridi k nam vsem, k belim in črnim, rumenim in rdečekožcem. Vsi misijonarji v poganskih deželah potrebujejo naše pomoči in so, da izpolnijo ukaz Gospodov, navezani na našo podporo. Pa med pomoči potrebnimi misijoni zavzemajo gotovo afriški misijoni prvo mesto. In zakaj? Afrika, trikrat tako velika kakor Evropa, je ležala najdalje med vsemi svetovnimi deli v temi barbarstva in poganstva. Zdelo se je, kakor da bi bila pozabljena. V zadnjih petdesetih letih se je pa naenkrat izpremenilo. Meni se zdi Afrika — oprostite mi ta izraz — velik kolač, čez katerega planejo dobičkaželjni kolonijski politiki in duš lačni blagovestniki enako urno. Vsak hoče imeti svoj del in vsak svoj namen pri tem doseči. Kdo bo pa lahko pokazal resničen, trajen uspeh za civilizacijo in pokristjanjenje Afrike? Kolonijski politiki in sebični barantači, če sklepamo iz dosedanjih uspehov, gotovo ne, to vidimo že na uporih do-

mačinov, katerim je v najnovejšem času celo eden najbolj gorečih misijonskih škofov, Msgr. Spiss, katerega sem bila tako srečna bliže poznati, zapadel. Kajti če so enkrat domačini s krivičnimi postavami in davki do skrajnosti razjarjeni, potem ne razločujejo več med belimi. Varstvo domačinom! Vzgoja črnih! naj bi se glasilo. Oboje pa uspeva le na tleh krščanstva. Misijonarji ravno začnejo z vzgojo. Za to vzgojo pa ne potrebujejo biča nilskega konja, ampak živega krščanstva. Kakih 2100 misijonarjev in še več misijonskih sester si delijo v Afriki to mirno zasedanje, in Bog blagoslavlja njihov trud za njih dela. V mnogih delih Afrike, posebno v notranjem, n. pr. v Ugandi in ob velikih jezerih, vidimo nastajati cvetoče krščanske občine. Tam se zidajo kapele in cerkve, stavijo se šole in bolnišnice in vzdržujejo se delavnice. Zamorci se učijo brati, pisati, računati in se tako izobražujejo najprej v civilizirane ljudi in potem v kristjane. Tako postopanje ne povzroči omejitve ali celo zatrtja zamorcev, ampak moralično in versko povzdigo črnega plemena.

Dovzetnosti za civilizacijo in krščanstvo nikakor ne manjka zamorcu.

Še pred kratkim sem brala v letnem poročilu enega samega apostolskega vikarijata, da se zdaj nahaja tam 16.000 katoličanov in 12.000 katehumenov; in na teh 16.000 katoličanov je prišlo leta 1904 okoli 72.000 izpovedi in 73.000 obhajil. Take številke jasno govorijo zoper očitjanja, ki bi jih radi prinašali zoper delovanje misijonarjev. Leži torej nekako v interesu celega civiliziranega sveta, v interesu Evrope, da se pospešuje blagonosno delovanje katoliških misijonarjev! Pazimo, kam še lahko privede ponesrečena kolonijska politika.

Ali postane Afrika krščanska, — po misijonarjih, — ali pa zapade kot plen mohamedanstvu, — in potem se imamo bati prodiranja polmeseca ne več od vzhoda kakor za časa Sobieskega, ampak od juga!...

Toda misijonarji razpolagajo s tako pičlimi zemeljskimi sredstvi! Saj morajo ves denar za svojo delavnost trudoma priberačiti.

Denar je sveta vladar! — „Z denarjem — toda v rokah misijonarjev seveda — bi bila Afrika v petdesetih letih lahko katoliška,“ mi je rekel nekoč osivel afriški misijonar.

Razširjevanje evangelija, najsvetejše vseh del, je z božjim pripuščanjem podvrženo denarju.

Zakaj? Mogoče zato, da nam olahkoči odreči se posvetnemu blagu, ki ga smemo žrtvovati za najsvetejši namen.

Afriški misijoni so pač tudi najdražji izmed vseh, prvič zaradi transportnih težkoč, potem pa tudi zaradi elementarnih dogodkov, ki venomer obiskujejo ta zakleti svetovni del: cikloni, potres, suša, kobilice, strašne bolezni, kakor gobe, dremota, morilno podnebje, vse to obremenjuje silno delo misijonarjev in požre, če se hoče bedo le nekoliko zavirati, velikanske vsote. Groza nas prime ob poročilih o potresu v Kalabriji, ker nam je pozorišče nezgode bliže in vsi dnevnikarji prinašajo srce stiskajoče popise. Krščanska ljubezen združuje vse narode in vere v ganljivo tekmo za olajšavo bede, in nihče bi se ne smel tu oglasiti: „Kaj nas ti brigajo?“ Pa take strašne nezgode se ponavljajo v Afriki venomer! — Spominjam samo na strašno muko dremote, kateri je v Afriki zadnji čas zapadlo nad 200.000 domačinov, samo, da so nam ti bolj daljni, in mi večkrat ne slutimo stisko misijonarjev, za katere bi ravno taki časi pomenili bogato žetev duš, če bi le imeli potrebna sredstva. Čisto prav je omenil pred kratkim katoliški list „Der Elsässer“: „Če bi hoteli 6—7 milijonov, katere stanejo varstvene čete v nemških kolonijah, dati misijonom, bi bil mir in red v Afriki na boljšem.“ Toda ne govorim o šestih milijonih, samo poldrug milijon kron lahko posveti delo razširjevanja vere na leto afriškim misijonom. Kaj je to za tolike potrebe!...

Na pomoč kliče gleda afriški misijonar na svoje verske tovariše in rojake v Evropi. Od njih pričakuje pred vsem molitev, ker z molitvijo doseže vse, osebno žrtvovanje in slednjič „nervus rerum“ — denar. (Dalje sledi.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca prosinca.

Dne 6. prosinca na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misljskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.